

вѣкъ, който обича себе си, народътъ си и отечеството си.

И ето, — въ името на тая любов ние развиваме своето „Знаме“ и, безъ никакво угризение на съвѣстѣта си, безъ никаква злопаметность и безъ никакви задни мисли, подаваме ржката си на всѣка една честна и патриотическа душа.

За интереса на общата цѣль ние оставяме на страна всѣкакви лични страсти и нападения, и всичкото свое оръжие ще употребимъ противъ враговетъ на нашата пълна и съвършенна свобода; съ една дума — ние ще служимъ на оная сжца идея, на която е служила и Независимостъ, но съ тая само разлика, че къмъ оние сжществующи вече у насъ партии, съ които тя е водила постоянна и непримирима война, ние ще употребимъ тонътъ на помирението и ще бждемъ колкото е възможно по-деликатни. Разбира се, че ако нашитѣ убѣждения намѣрятъ отзивъ и съчувствие между нашата многочисленна емиграция, нашата обща цѣль ще бжде, като рѣчи, постигната; но ако думитѣ ни се посрѣцнатъ съ смѣхъ и съ шумотевица, и ние ще се помиримъ съ общата сждба на нашитѣ емиграционни публицисти и ще повторимъ думитѣ на апостола Павла, които е повтарялъ въ страшнитѣ години и нашия първоучитель св. Методий: „Не сжду я на совѣтъ злыхъ и съ злодѣями не прѣбуду, а примкну къ невиннымъ и окружу олтарь бога моего“.

Съ малко „политика“ захваща редакторътъ на „Знаме“. Като новъ ржководитель, Ботйовъ трѣбвало да употребѣи една тактика на „помирение“, на толерантность, съ искренното убѣждение, че анализътъ, който прави на българската революция, обективната оцѣнка, която дава за нейнитѣ бивши печатни органи и т. н. ще да убѣди вчерашнитѣ врагове да влѣзатъ въ общия „консилиумъ на революционната партия“ и да